

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně **TRADO-BUS, s. r. o.**, se sídlem Komenského náměstí 137/9, 647 01 Třebíč, zastoupené JUDr. Pavlem Dejlem, LL.M., Ph.D., advokátem se sídlem Jungmannova 745/24, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 31. 1. 2014, č. j. ÚOHS-R213/2013/VZ-2230/2013/310/JHr, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 4. 2014, č. j. 29Af 25/2014 – 208,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem sporu v projednávané věci je otázka, zda usnesení, jímž žalovaný určuje navrhovatelí v řízení o přezkoumání úkonů zadavatele lhůtu ke složení kauce podle § 115 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, resp. rozhodnutí o rozkladu proti takovému usnesení, je přezkoumatelné ve správním soudnictví v řízení podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[2] Žalobkyně se jako uchazeč zúčastnila zadávacího řízení na nadlimitní veřejnou zakázku „Výběr dopravců pro uzavření smluv o veřejných službách v přepravě cestujících ve veřejné linkové osobní dopravě v rámci IDS JMK – oblast Jihovýchod“.

[3] Usnesením Rady Jihomoravského kraje ze dne 2. 5. 2013, č. 1319/13/R19 byla žalobkyně ze zadávacího řízení vyloučena. Námitkám žalobkyně zadavatel nevyhověl rozhodnutím ze dne

30. 5. 2013, č. j. JMK 61070/2013. Podáním doručeným žalovanému dne 10. 6. 2013 žalobkyně žalovanému navrhla, aby předmětný úkon zadavatele přezkoumal podle § 113 a násl. zákona o veřejných zakázkách. K návrhu připojila doklad o zaplacení kauce ve výši 100.000 Kč na účet žalovaného. Usnesením ze dne 24. 6. 2013, č. j. ÚOHS-S362/2013/VZ-11627/2013/522/ASh, žalovaný mimo jiné výrokem 4. určil žalobkyni lhůtu sedmi dnů k doplacení kauce ve výši 1.900.000 Kč. V odůvodnění uvedl, že podle § 115 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách je s podáním návrhu navrhovatel povinen složit na účet žalovaného kauci ve výši 1 % z nabídkové ceny navrhovatele za celou dobu plnění veřejné zakázky, nejméně však ve výši 50.000 Kč, nejvýše ve výši 2.000.000 Kč. V případě, že není možné stanovit nabídkovou cenu navrhovatele nebo že nabídková cena, která je předmětem hodnocení, je při zadávání rámcové smlouvy stanovena pouze jako cena za jednotku plnění nebo v případě návrhu na uložení zákazu plnění smlouvy, je navrhovatel povinen složit 100.000 Kč. Žalobkyně měla za to, že je naplněna věta druhá citovaného ustanovení – předmět veřejné zakázky neumožňuje stanovit výši nabídkové ceny za poskytnuté služby, a proto složila kauci jen ve výši 100.000 Kč. Žalovaný však s tímto závěrem nesouhlasil a popsal, jak je třeba nabídkovou cenu v daném případě vypočítat. Jelikož žalovaným vypočtená nabídková cena přesahovala zákonem stanovenou maximální částku kauce, byla dle žalovaného žalobkyně povinna složit kauci právě v maximální výši 2.000.000 Kč, k jejímuž doplacení ji proto vyzval. Žalobkyně kauci doplatila a současně podala proti výroku 4. usnesení rozklad. Předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 31. 1. 2014, č. j. ÚOHS-R202/2013/VZ-2222/2013/310/JHr, napadené usnesení potvrdil a podaný rozklad zamítl.

[4] Usnesením Rady Jihomoravského kraje ze dne 16. 5. 2013, č. 1394/13/R20 bylo rozhodnuto o výběru nejvhodnější nabídky v zadávacím řízení na uvedenou veřejnou zakázku. Námitkám žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zadavatel nevyhověl celkem šesti samostatnými rozhodnutími ze dne 6. 6. 2013. Podáním doručeným žalovanému dne 27. 6. 2013 proto žalobkyně navrhla, aby žalovaný úkon zadavatele spočívající ve výběru nejvhodnější nabídky přezkoumal. V návrhu též uvedla, že nehradí kauci ve smyslu § 115 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, neboť se domnívá, že řízení o tomto návrhu by mělo být spojeno s řízením o přezkoumání úkonu zadavatele spočívajícím ve vyloučení žalobkyně ze zadávacího řízení a že ve vztahu k jedné veřejné zakázce ji stíhá povinnost uhradit kauci jen jednou. Žalovaný tento názor žalobkyně neakceptoval a výrokem 3. usnesení ze dne 10. 7. 2013, č. j. ÚOHS-S407/2013/VZ-12574/2013/522/ASh, žalobkyni určil lhůtu sedmi dnů ke složení kauce ve výši 2.000.000 Kč. Žalobkyně kauci uhradila a současně podala proti výroku 3. předmětného usnesení rozklad. Rozhodnutím ze dne 31. 1. 2014, č. j. ÚOHS-R213/2013/VZ-2230/2013/310/JHr, předseda žalovaného napadené usnesení potvrdil a podaný rozklad zamítl.

[5] Proti posledně uvedenému rozhodnutí předsedy žalovaného podala žalobkyně správní žalobu ke Krajskému soudu v Brně. Krajský soud usnesením ze dne 17. 4. 2014, č. j. 29 Af 25/2014 – 208, žalobu odmítl. V odůvodnění uvedl, že podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřípustná též tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkumu vyloučeno; podle § 70 písm. c) s. ř. s. jsou ze soudního přezkumu vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Usnesení žalovaného žalobkyni dodatečně stanovilo lhůtu ke splnění povinnosti, jež jí vyplývala přímo ze zákona. Toto dodatečné stanovení povinnosti samo o sobě žádné negativní procesní důsledky nezpůsobuje. Jedná se o rozhodnutí, jímž se v úvodu správního řízení upravuje vedení řízení tak, aby byl návrh žalobkyně projednatelný – odstraňuje se vada spočívající v nepředložení dokladu o složení kauce. Krajský soud shledal paralelu mezi projednávaným případem a rozhodnutími Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2005, č. j. 2 Azs 252/2004 – 93, a ze dne 28. 2. 2006, č. j. 1 As 4/2004 – 75, které se týkaly povinnosti zaplatit správní poplatek. Krajský soud proto žalobu odmítl jako nepřípustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Doplnil, že pro posouzení přípustnosti žaloby je nerozhodné, jak žalobkyně na výzvu ke složení kauce reagovala. Zákonost závěru žalovaného o výši kauce lze přezkoumat v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení, pokud by kauce na výzvu nebyla zaplacená [§ 117a písm. b) zákona o veřejných zakázkách].

Pokud by byla kauce z opatrnosti zaplacená, avšak žalobkyně má za to, že byla žalovaným požadována v nesprávné výši, může se domáhat vrácení přeplatku na zaplacené kauci.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[6] Žalobkyně podala proti usnesení krajského soudu kasační stížnost. Namítla, že usnesením žalovaného bylo další pokračování v řízení o přezkoumání úkonu zadavatele podmíněno zaplacením dodatečné částky 2.000.000 Kč, přestože kauce již v předmětné věci byla zaplacená a přestože nemohla přesáhnout částku 100.000 Kč. Nemůže se tak jednat o rozhodnutí upravující vedení řízení, neboť jím došlo k závažnému zásahu do práva žalobkyně na přezkum rozhodnutí zadavatele a práva na pokojné užívání vlastnictví. Žalobkyně nemá jiné prostředky nápravy, jimiž by získala neoprávněně zadržovanou částku, než právě zrušení usnesení a navazujícího rozhodnutí předsedy žalovaného ve správním soudnictví. Nebude-li tato žaloba přípuštěna, vymkne se takto zásadní zásah do uvedených práv žalobkyně soudní kontrole. Jelikož žalobkyně kauci zaplatila, je vyloučen postup uváděný krajským soudem, tj. přezkum výše kauce prostřednictvím přezkumu rozhodnutí o zastavení řízení. Názor krajského soudu, že by žalobkyně měla žádat o vrácení přeplatku, považuje žalobkyně za paradoxní: žalovaný i jeho předseda již ve svých rozhodnutích vyjádřili názor ohledně výše kauce, a tudíž výzva k vrácení přeplatku adresovaná žalovanému by byla zcela zbytečným úkonem s předem známým výsledkem. Ve vztahu k žádosti o vrácení přeplatku se již jedná o věc rozhodnutou (pravomocné vyměření kauce), resp. o závazné posouzení předběžné otázky správním orgánem. Usnesení žalovaného a potvrzující rozhodnutí jeho předsedy jsou rozhodnutími, z nichž by v jakýchkoliv navazujících správních či soudních řízeních správní orgány a soudy musely vycházet až do jejich zrušení (§ 132 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, § 99 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, § 57 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Podle žalobkyně jde o situaci srovnatelnou s uložením pokuty účastníku správního řízení v rozporu se zákonem, jejíž vrácení se účastník rovněž nedomůže žádostí o vrácení přeplatku na pokutě. Žalobkyně navíc upozorňuje na judikaturu Krajského soudu v Brně, podle níž správnost vyměření kauce nelze přezkoumat ve správním soudnictví ani v rámci řízení o přezkumu meritorního rozhodnutí žalovaného (rozsudek ze dne 13. 1. 2010, č. j. 62 Ca 85/2008 – 60, publikovaný pod č. 2044/2010 Sb. NSS). Za daných okolností tak ve spojení s odmítavým usnesením krajského soudu vůbec nelze přezkoumat zákonnost vyměření kauce. Napadené usnesení krajského soudu žalobkyně považuje za rozporné s článkem 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a s čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[7] Usnesení krajského soudu je dle žalobkyně rovněž nepřezkoumatelné, neboť je založeno na předpokladu, že žalobkyně kauci neuhradila a žalovaný řízení zastavil, což se nestalo. Odůvodnění, které by se vztahovalo ke skutkovému stavu, jenž byl popsán v žalobě, naopak zcela absentuje. Krajský soud dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu týkající se vrácení přeplatku na správním poplatku, avšak pomíjí, že tento postup je upraven v § 7 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, zatímco ve vztahu ke kauci žádná podobná úprava neexistuje. Navíc § 7 zákona o správních poplatcích nelze použít ani analogicky, neboť správní poplatek a kauce jsou zcela rozdílnými právními instituty – na rozdíl od poplatku je kauce navrhovateli vrácena, je-li se svým návrhem úspěšný (ostatně podle dříve platného zákona o veřejných zakázkách navrhovatel hradil kromě kauce též zvlášť správní poplatek za zahájení řízení). Krajský soud neodůvodnil, jak by se mělo postupovat při vrácení kauce, když se právní úprava správních poplatků diametrálně odlišuje od úpravy kauce.

[8] Žalobkyně ze všech těchto důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a uložil žalovanému nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se způsobem, jakým krajský soud v nyní projednávaném případě posoudil přípustnost žaloby, kterou se žalobkyně domáhala přezkumu usnesení žalovaného, v němž jí ve výroku 3. byla dodatečně stanovena lhůta k uhrazení kauce ve smyslu § 115 zákona o veřejných zakázkách. Jak již bylo zdůrazněno, krajský soud uvedené usnesení hodnotil jako usnesení (úkon), jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, tj. úkon, na který se vztahuje výluka ze soudního přezkumu podle § 70 písm. c) s. ř. s., a proto je nezbytné žalobu domáhající se jeho soudního přezkumu odmítnout jako nepřipustnou [§ 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s.]. Při hodnocení napadeného usnesení žalovaného vzal krajský soud do úvahy, zda u právního postavení žalobkyně vyvolává negativní a definitivní důsledky či nikoliv. Jinými slovy, zda žalobkyně má v dispozici procesní prostředky, jejichž prostřednictvím se může dodatečně domáhat ochrany proti tvrzenému zásahu do své právní sféry, přičemž dospěl ke kladnému závěru, neboť napadené rozhodnutí žalovaného pro žalobkyni žádnou definitivní změnu jejího právního postavení neznamená. *Jde o stanovení dodatečné lhůty ke splnění povinnosti, jež podle žalovaného již v době podání návrhu na zahájení řízení vyplynula přímo ze zákona (a sice z § 114 odst. 3 a § 115 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách), kdy toto dodatečné stanovení povinnosti samo o sobě žádné negativní procesní důsledky nezpůsobuje. Důsledkem nesplnění povinnosti, kterou měla žalobkyně podle žalovaného splnit již v okamžiku podání návrhu na zahájení správního řízení, je podle § 117a písm. b) zákona o veřejných zakázkách až případné rozhodnutí o zastavení řízení, jež by mohl žalovaný vydat až poté, co by žalobkyně kauci nesložila ani v dodatečné lhůtě. Právě až případné rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení podle § 117a písm. b) zákona o veřejných zakázkách by negativní procesní důsledky pro žalobkyni vyvolalo. (srov. str. 3 usnesení krajského soudu). V této souvislosti se Nejvyššímu správnímu soudu jeví zcela přílehlavou krajským soudem použitá a žalobkyni v kasační stížnosti kritizovaná paralela se soudními poplatky, neboť zcela koresponduje i s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Jak ostatně v cit. rozsudku, č. j. 2 Azs 252/2004 – 93, Nejvyšší správní soud zdůraznil, „jsou-li rozhodnutí ve věcech soudních poplatků obecně považována za rozhodnutí, jimiž se upravuje vedení řízení a není-li mezi soudními a správními poplatky zásadního rozdílu co do jejich funkce a podstaty, není ani důvodu považovat rozhodnutí ve věcech správních poplatků za rozhodnutí jiné povahy než ta, jimiž se upravuje vedení řízení.“*

[13] Nelze tak přisvědčit námitce žalobkyně ohledně zásahu do jejího práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť v důsledku vydání uvedené výzvy se žalobkyně, ať již by na ni reagovala jakkoliv, nenacházela v situaci bez možnosti uplatnit procesní prostředky soudní ochrany. Pokud by totiž žalobkyně výzvě ke složení kauce (a k předložení dokladu o jejím složení) nevyhověla, případné rozhodnutí o zastavení správního řízení pro nesložení kauce [§ 117a písm. b) zákona o veřejných zakázkách] je již soudně přezkoumatelné v režimu podle § 65 a násl. s. ř. s. Pokud by žalobkyně přes svůj nesouhlas naopak výzvě ke složení kauce z procesní opatrnosti vyhověla, jak ostatně i v nyní projednávaném případě učinila, mohla se u správního orgánu domáhat vrácení přeplatku na takto zaplacené kauci, a to bez ohledu na skutečnost, že takový postup není v zákoně o veřejných zakázkách výslovně upraven, přičemž následné rozhodnutí či postup správního orgánu ve vztahu k takovému požadavku jsou rovněž soudně přezkoumatelné v režimu podle § 65 a násl. s. ř. s. (obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2006, č. j. 1 As 4/2004 – 75, veškerá judikatura NSS je dostupná na www.nssoud.cz).

[14] K samotné otázce, zda vyloučení soudního přezkumu u rozhodnutí ve věcech správních poplatků je v souladu s ustanovením čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (příp. s čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb.), Nejvyšší správní soud ve své judikatuře v minulosti konstatoval, že „rozhodnutí ve věcech správních poplatků lze jako rozhodnutí o vedení řízení vyloučit ze soudního přezkumu, pokud tato rozhodnutí sama o sobě neukončují proceduru konanou správním orgánem ve věci samé, tj. ve věci, za niž má být správní poplatek zaplacen, a pokud rozhodnutí či jiné úkony, kterými při nezaplacení správního poplatku dojde k ukončení této procedury, jsou soudně přezkoumatelné nebo jinak podřízené kontrole soudní moci.“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2005, č. j. 2 Azs 252/2004 – 93).

[15] Nejvyšší správní soud nesdílí přesvědčení žalobkyně, že žádost o vrácení přeplatku adresovaná žalovanému by byla zcela zbytečným úkonem s předem známým výsledkem. Tímto úkonem totiž navrhovatel zahájí řízení, jehož podstatou bude vrácení (neoprávněně) vybrané kauce. Tím přestane být kauce otázkou pouhé procesní podmínky řízení (kterou je v řízení o přezkoumání úkonů zadavatele) a stane se jeho hlavním předmětem. Jakkoliv může žalovaný setrvat na závěrech uvedených v žalobou napadeném usnesení, bude již jeho rozhodnutí v tomto případě žalovatelné před správním soudem. Z tohoto důvodu nelze žalobou napadené usnesení žalovaného či navazující rozhodnutí předsedy žalovaného považovat ve vztahu k žádosti o vrácení přeplatku za překážku věci rozhodnuté nebo za závazné posouzení předběžné otázky správním orgánem. Správní soud posoudí případnou žalobu proti rozhodnutí o (ne)vrácení přeplatku bez ohledu na to, jak bylo o této okolnosti pojednáno žalovaným či jeho předsedou v rámci procesních úkonů v řízení o návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele.

[16] Žalobkyní zmiňovaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 1. 2010, č. j. 62 Ca 85/2008 – 60, publikovaný pod č. 2044/2010 Sb. NSS, právě uvedenou úvahu potvrzuje a nikoliv vyvrací. Tento rozsudek uvádí, že složení kauce v nesprávné výši nemá vliv na zákonitost meritorního rozhodnutí žalovaného o návrhu na přezkoumání úkonu zadavatele. Tento názor plně koresponduje s právě uvedenou úvahou týkající se žádosti o vrácení přeplatku: jelikož složení kauce (podobně jako zaplacení správního poplatku, k tomu viz ještě dále) je pouze procesní podmínkou vedení řízení, nemůže mít správnost její výše vliv na výsledek řízení ve věci samé. Z tohoto důvodu je třeba zákonitost výše kauce řešit v samostatném řízení (zahájeném žádostí o vrácení přeplatku), které nebude mít vliv na výsledek řízení o návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele.

[17] Projednávaný případ není možné srovnávat s uložením pokuty účastníku správního řízení v rozporu se zákonem, jak činí žalobkyně. Z její argumentace není zřejmé, zda by se mělo jednat o pokutu pořádkovou, či o pokutu za správní delikt. V obou případech ovšem pokuta není procesní podmínkou vedení řízení, nýbrž konečnou sankcí za protiprávní jednání. Rozhodnutí o ní proto musí podléhat soudnímu přezkumu.

[18] Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodné ani námitky žalobkyni směřující do nepřezkoumatelnosti usnesení krajského soudu. Předně, napadené usnesení není založeno na předpokladu, že žalobkyně kauci neuhradila a žalovaný řízení zastavil, jak se snaží tvrdit žalobkyně. Krajský soud ve svém usnesení jednoznačně uvedl, že pro posouzení přípustnosti žaloby je nerozhodné, jak žalobkyně reagovala na usnesení žalovaného určující lhůtu k zaplacení kauce. Pouze pro úplnost uvedl, že ať už kauci zaplatila či nikoliv, má vždy k dispozici obranu proti nesprávně vypočtené výši kauce.

[19] Nebylo přitom úkolem krajského soudu, aby žalobkyni poskytl podrobný návod, jak a podle jakých právních předpisů postupovat. Pokud přesto žalobkyně vznáší v kasační stížnosti pochybnosti ohledně postupu při žádosti o vrácení kauce, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné se k této otázce krátce vyjádřit. Soud sdílí názor žalobkyně, že institut správního poplatku není zcela srovnatelný s institutem kauce podle § 115 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. U kauce je na rozdíl od správního

poplatku upozaděna funkce paušální náhrady nákladů za správní řízení a naopak zvýrazněna funkce eliminace neuvážených či šikanózních návrhů (to je dáno zejména výší kauce a možností jejího vrácení v případě úspěšného návrhu). Přesto Nejvyšší správní soud nemůže s žalobkyní souhlasit, že by toto funkční odlišení znamenalo celkovou diametrální odlišnost obou institutů. Naopak řada procesních postupů spojených s těmito instituty je více méně srovnatelná (např. stanovení výše, způsob výběru, následky nezaplacení). Tato podobnost se nepochybně týká i otázky vrácení přeplatku: není žádného rozumného důvodu domnívat se, že by vrácení přeplatku na kauci mělo být upraveno v zásadě odlišně, než je vrácení přeplatku na správním poplatku. V situaci, kdy zákon o veřejných zakázkách postup při vrácení přeplatku neupravuje, považuje proto Nejvyšší správní soud za legitimní postupovat analogicky podle § 7 zákona o správních poplatcích. Použití *analogie iuris* je podle názoru soudu v tomto případě ústavně konformní, neboť zde nejde o vytvoření komplexní procesní úpravy, nýbrž pouze o vyplnění mezery v procesní úpravě, které je ve prospěch ochrany práv účastníka správního řízení (srov. k tomu náleží Ústavního soudu ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 21/04, publikovaný pod č. 240/2005 Sb., též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2010, č. j. 1 As 17/2010 – 294, publikovaný pod č. 2550/2012 Sb. NSS).

[20] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledal pochybení Krajského soudu v Brně, pokud napadeným usnesením odmítl podanou žalobu jako nepřipustnou [§ 46 odst. 1 písm. d ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s.], neboť jí napadené usnesení žalovaného hodnotil jako usnesení (úkon), jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, tj. úkon, na který se vztahuje výlučka ze soudního přezkumu podle § 70 písm. c) s. ř. s. Kasační stížností napadené usnesení krajského soudu tak Nejvyšší správní soud neshledal nepřezkoumatelným ani nezákonným.

V. Závěr a náklady řízení

[21] Žalobkyně se svými námitkami neuspěla; jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[22] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2014

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu